

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Κυριακή ΙΣΤ' Ματθαίου

(Παραβολή των ταλάντων)

03-02-2019

Ο Χριστός σήμερα, μέσα από την παραβολή των ταλάντων, προσπαθεί να ευαισθητοποιήσει τις καρδιές μας, μιλώντας για την αγαθότητα της προαίρεσής μας και την πιστότητα στο πρόσωπό του, αλλά και για την οκνηρία και την δυσπιστία την οποία δείχνουμε πολύ συχνά απέναντί του. Ο Θεός δίνει στους ανθρώπους τα χαρίσματά Του, δίνει στους ανθρώπους ουσιαστικά την δυνατότητα να διαχειριστούν Αυτόν τον ίδιο τον Υιό Του, που είναι ο πραγματικός πλούτος για την ζωή των πιστών.

Στην περικοπή διαβάζουμε για έναν άνθρωπο, που θα πήγαινε ταξίδι και κάλεσε τους δούλους του και τους παρέδωσε όλα τα υπάρχοντά του. Σε έναν έδωσε πέντε τάλαντα, σε άλλον δύο, σε άλλον ένα, στον καθένα κατά την ικανότητά του, και έφυγε αμέσως για ταξίδι. Εκείνος που πήρε τα πέντε τάλαντα τα εμπορεύθηκε και κέρδισε άλλα πέντε, επίσης εκείνος που πήρε τα δύο, κέρδισε άλλα δύο, εκείνος όμως, που πήρε το ένα, πήγε και έσκαψε στη γη και έκρυψε το τάλαντο του κυρίου του. Ύστερα από πολύ χρόνο, έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων, και τους ζητάει λογαριασμό. Εκείνοι που είχαν πάρει τα πέντε και τα δύο τάλαντα αντιστοίχως, προσήλθαν, δείχνοντας πως διπλασίασαν με την εργασία τους τα τάλαντα που τους δόθηκαν. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να ακούσουν την επιβράβευση από τον κύριο λέγοντας στον καθένα τους: «μπράβο δούλε αγαθέ και πιστέ γιατί στα λίγα φάνηκες αξιόπιστος γι' αυτό θα σου εμπιστευθώ περισσότερα, έλα στην χαρά του κυρίου σου». Ήρθε και εκείνος, που είχε πάρει το ένα τάλαντο, και είπε, κύριε ήξερα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος, θερίζεις εκεί που δεν έσπειρες και μαζεύεις εκεί που δεν σκόρπισες και επειδή φοβήθηκα, πήγα και έκρυψα το τάλαντο σου στη γη, ορίστε πάρτο. Και ο κύριος του αποκρίθηκε: «πονηρέ δούλε και οκνηρέ, ήξερες πως θερίζω εκεί που δεν έσπειρα και μαζεύω εκεί που δεν σκόρπισα, έπρεπε λοιπόν να βάλεις τα χρήματά μου στους τραπεζίτες και εγώ όταν επέστρεφα, θα τα έπαιρνα πίσω με τόκο. Πάρτε από αυτόν το τάλαντο και δώστε το σε εκείνον που έχει τα δέκα τάλαντα, διότι στον καθένα που έχει θα δοθούν και άλλα και θα περισσέψουν, από εκείνον όμως που δεν έχει, θα του αφαιρεθεί και αυτό που έχει, και τον άθλιο αυτόν δούλο, ρίξτε τον στο σκοτάδι, εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών».

Η διαχείριση των χαρισμάτων του Θεού, είναι μεγάλο πράγμα για τη ζωή μας αγαπητοί αδελφοί. Είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε τον πλούτο τον οποίο μας εμπιστεύεται ο θεός, είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε ότι ο πλούτος στην κατά Χριστό ζωή είναι ουσιαστικά Αυτός ο ίδιος ο Χριστός. Ολόκληρη η ζωή Του και το Ευαγγέλιο Του, που μας εμπιστεύθηκε είναι ασύγκριτα μεγαλύτερος από οποιονδήποτε άλλο πλούτο.

Στην παραβολή αυτή βλέπουμε δύο καταστάσεις ανθρώπων, αφενός μεν, τους ανθρώπους οι οποίοι δούλεψαν πάνω στα τάλαντα, στα χαρίσματα που τους έδωσε ο Χριστός και άκουσαν στη συνέχεια την επιβράβευση από τον Κύριο, και αφ' εταίρου, την κατάσταση των ανθρώπων οι οποίοι έλαβαν το χάρισμά τους από τον Θεό αλλά του απέδωσαν σκληρότητα επειδή θεώρησαν ότι αδικήθηκαν. Είναι νομίζω χρήσιμο να δούμε αυτές τις δύο καταστάσεις των ανθρώπων που ουσιαστικά κρύβονται μέσα στον καθένα από μας.

Ο Χριστός συνδέει την αγαθότητα με την πιστότητα στο πρόσωπο Του. Σήμερα η λέξη αγαθός έχει μάλλον μία αρνητική ερμηνεία μιας και συνήθως εννοούμε τον λιγότερο ευφυή. Όμως, για την Εκκλησία, ο αγαθός άνθρωπος είναι εκείνος ο οποίος δέχεται τον λόγο του Θεού αδιάκριτα και τον επεξεργάζεται μέσα του με αφοσίωση. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο Χριστός συνδέει την πιστότητα στο πρόσωπο Του με την αγαθή διάθεση των ανθρώπων και τους επιβραβεύει για την αγαθότητα της προαιρέσεως, αλλά και για την πίστη στο πρόσωπο Εκείνου που τους εμπιστεύτηκε την περιουσία του.

Είναι πολύ σημαντικό πράγμα να το κατανοήσουμε αυτό και εμείς στη δική μας ζωή. Εμείς συχνά παραπονόμαστε ότι στη ζωή μας δεν έχουμε χαρίσματα, εννοώντας μάλιστα ως χαρίσματα τον πλούτο των υλικών αγαθών, και κατηγορούμε τον Θεό για προσωποληψία. Ψέγουμε τον Θεό για το ότι δεν έδωσε σε εμάς τόσα όσα έδωσε ενδεχομένως σε άλλους ανθρώπους και παραβλέπουμε μία πολύ σημαντική παράμετρο, δηλαδή τον λόγο που ακούσαμε στην αρχή της περικοπής, ότι ο Χριστός, δίνει στους ανθρώπους, κατά την δύναμή τους. Λόγω λοιπόν της έπαρσης και της αλαζονείας που έχουμε στη ζωή μας θέλουμε και απαιτούμε να έχουμε όλα όσα οι άλλοι έχουν. Δεν βλέπουμε τον πλούτο των χαρισμάτων που δίνει ο θεός τον καθένα από μας, αλλά εποφθαλμιούμε, ζηλεύουμε και φθονούμε, τα χαρίσματα και τις δυνατότητες που έχουν οι άλλοι άνθρωποι, που ενδεχομένως να είναι ικανότεροι από εμάς. Αυτό λοιπόν μας αχρηστεύει, αυτό μας κάνει ανίκανους να διαχειριστούμε τα δικά μας χαρίσματά, αφού δεν έχουμε την δυνατότητα ούτε καν να τα εντοπίσουμε.

Υποβιβάζουμε και καταδικάζουμε τη ζωή μας μέσα στο παράπονο στις δικαιολογίες και στην απαξίωση της ίδιας μας της ζωής, αλλά και της σχέσης μας με το Θεό, αφού αποδίδουμε σε εκείνον σκληροκαρδία. Το παράπονο μας πνίγει και αχρηστεύουμε τον εαυτό μας, αφού τον αποκλείουμε από την διαδικασία να ανακαλύψουμε τα χαρίσματα που μας χάρισε ο θεός και κυρίως το κατεξοχήν χάρισμα που είναι η σχέση εμπιστοσύνης με την οποία μας περιβάλλει και μας χαρίζει τον ίδιο Του τον Εαυτό. Γινόμαστε πονηροί αφού αποδίδουμε στον Θεό ιδιότητες εμπαθούς ανθρώπου και αυτό μας οδηγεί στην πνευματική νέκρωση και οκνηρία.

Θα είναι λοιπόν πολύ σημαντικό, για την πνευματική μας πρόοδο και κατάρτιση να αναλογιστούμε ότι, μπορεί τα χαρίσματά μας να είναι διαφορετικά, όμως τα χορηγεί Αυτό το Ένα και μοναδικό Άγιο Πνεύμα, που γνωρίζει τα βάθη των καρδιών μας. Οφείλουμε με αγαθή προαίρεση με καλή διάθεση να δουλέψουμε χωρίς οκνηρία για να ακούσουμε και εμείς τα σωτήρια λόγια του Χριστού «εὐ δούλε αγαθέ και πιστέ, ἐπί ὀλίγα ἤς πιστός, ἐπί πολλῶν σε καταστήσω, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου».

π. Σ.Π.